

РЕШЕНИЕ

№ 4545

гр. София, 04.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4038** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII /чл. 208 и сл./ от АПК на касационните основания по чл. 348 от НПК, вр. чл. 63в ЗАНН и е образувано по жалба на [фирма] срещу Решение № 20021024 от 14.03.2022 г., постановено по НАХД № 3122 / 2021 г., 15 – ти състав по описа на СРС, с което на дружеството на основание чл. 416, ал. 5, вр. с чл. 415, ал. 1 КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 700 лева за извършено нарушение по чл. 415, ал. 1 КТ.

Касаторът иска съдът да отмени решението на СРС като твърди, че същото е незаконосъобразно – неправилно поради нарушение на материалния закон. В жалбата се твърди, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че е осъществен съставът на нарушението по чл. 415, ал. 1 от КТ. Както в АУАН, така и в НП не се съдържа изрично посочване на мястото, където е извършено вмененото нарушение. Наказателното постановление е издадено в нарушение на чл. 52, ал. 4 ЗАНН. Иска се отмяна на решението. В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не изпраща представител.

Ответникът, чрез процесуалния представител юрисконсулт С., оспорва касационната жалба и претендира разноски.

Представителят на СГП изразява становище, че жалбата е неоснователна.

На основание чл. 218 от АПК, съдът обсъжда единствено посочените в жалбата пороци на решението, като за валидността, допустимостта и съответствието с

материалния закон следи и служебно. В изпълнение на тези си задължения настоящият съдебен състав намира, че въззивното решение е валидно и допустимо.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, с оглед на което е допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Според установената фактическа обстановка на 15.06.2020 г. бил сключен срочен трудов договор № 113 между [фирма], в качеството на работодател, и А. И. Д., в качеството на работник, по силата на който работодателят възложил, а работникът приел да изпълнява в [фирма] длъжността „фермер“, с уговорено място на работа [населено място] и основно месечно трудово възнаграждение в размер на 610, 00 лева. Със заповед № 2 / 07.10.2020 на А. И. Д. било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършено нарушение на трудовата дисциплина. Във връзка с получен сигнал от друг работник на [фирма], служители на ДИТ – С. З. извършили проверка. Дадени са седем указания на [фирма] от страна на ДИТ – С. З.. Съгласно предписание № 1 работодателят [фирма] е следвало да изплати уговореното и начислено във ведомостта трудово възнаграждение в размер на 236, 67 лева на А. И. Д. за изработените от нея 11 дни за месец юни 2020 г. На дата 23.10.2020 г. чрез [фирма], [фирма] изпратило паричен превод № 71880003709543 до А. Д. за сумата от 236, 67 лева, представляващ заплата за м. 06.2020 г. Същият не бил получен от Д. и бил върнат на подателя.

На 16.12.2020 г., на 18.01.2021 г. и на 02.02.2021 г. служители на ДИТ – С. са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма]. Проверяващите са констатирани, че от страна на дружеството не са ангажирани доказателства, удостоверяващи изплащането на трудовото възнаграждение на А. Д. за месец юни 2020 г. Констатациите на инспекторите били отразени в протокол за извършена проверка изх. № ПР 2103394 / 02.02.2021 г.

За установеното е съставен АУАН № 22-007252 / 02.02.2021 г. на [фирма] в качеството му на работодател за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ. Актът е съставен в присъствието на управителя на дружеството. Депозирано е писмено възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното Наказателно постановление № 22 – 007252 / 09.02.2021 г. от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 415, ал. 1 КТ на дружеството – жалбоподател била наложена имуществена санкция в размер на 1700 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 КТ.

Съдът приема изводите на СРС, че неизпълнението на задълженията по чл. 415, ал. 1 КТ представлява нарушение на трудовото законодателство. Съгласно чл. 416, ал. 1 и 5 от КТ нарушенията на трудовото законодателство се установяват с актове, съставени от държавните контролни органи. Наказателните постановления се издават от ръководителя на съответния орган.

Настоящият състав споделя изводите на СРС, че съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 от КТ, работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Изплащането на уговореното трудово възнаграждение следва да става в установените срокове. Неизпълнението на посоченото задължение е скрепено със санкция. Мястото, начинът и сроковете на

изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя – на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочена от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго.

Редовно съставените АУАН по КТ, съгласно разпоредбата на чл. 416, ал. 1 от КТ, притежават презумптивна доказателствена сила до доказване на противното в производството пред органа, което означава, че тежестта на доказване се прехвърля на лицето, което оспорва установените със същите факти. Редовно съставените актове по този кодекс имат доказателствена сила до доказване на противното (чл. 416, ал. 1 КТ). В производството пред инстанцията по същество, фактичката обстановка, изложена в АУАН, се установява по безспорен и категоричен начин и не се оборва от въззивника. Налице е предписание по т. 7, в което изрично е посочено, че работодателят следва да изплати уговореното трудово възнаграждение на А. И. Д. за положения от нея труд през м. 06. 2020 г., съгласно чл. 128, т. 2 от КТ. П. е отразено в протокол от извършена проверка на [фирма] с изх. № ПР 2034088 / 16.12.2020 г.

Следва да се има предвид, че предписание по т. 7 от Протокол за извършена проверка на [фирма] с изх. № ПР 2034088 / 16.12.2020 г., в което ясно е указано изплащане на трудово възнаграждение на работника А. И. Д. в срок до 08.01.2021 г. представлява индивидуален административен акт, който е влязъл в сила, предвид липсата на данни за неговото оспорване по административен или съдебен ред. Следователно, задължението за изплащане на възнаграждение следва по силата на този акт, като всички възражения, относно дължимостта му следва да се разгледат в такова производство. В това предписание е прието, че сумата не е изплатена към датата на издаването му и следва да се изплати в посоченият срок. В този смисъл неоснователно е възражението, изложено в писмената защита на [фирма], която е постъпила по делото. Възражението е в смисъл, че от страна на дружеството е изпратен паричен превод на А. Д., но тя е отказала да го получи. Вече беше посочено, че при наличието на влязъл в сила административен акт (предписание), в който е посочено, че следва да се заплати определена сума, този въпрос е преклудирани.

Липсата на изплащане на възнаграждение от страна на работодателя и изпълнение на дадените предписания от контролиращите органи следва извода за осъществен от обективна страна състав на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ. Съдът намира, че липсват нарушения на процесуалните правила и на материалния закон, допуснати от страна на наказващия орган. Липсват предпоставките за прилагане на института на „маловажния случай“, предвид изричната законова забрана.

Неоснователни са възраженията в писмената защита, че задължително предписание № 7 е издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Такова възражение подлежи на проверка в производство по съдебно оспорване на предписанието, каквото не е проведено. Не намира опора в законодателството твърдението, че органите на ДИТ могат да правят констатации за неплатени суми само по съществуващи трудови правоотношения.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав на съда намира от правна страна, че съставът на нарушението по чл. 415, ал. 1 КТ е осъществен от фактическа и правна страна от санкционираното дружество като решението на СРС

следва да се потвърди като законосъобразно.

От процесуалния представител на ответника по касационната жалба се претендират разноски за юрисконсултско възнаграждение, които следва да се присъдят, с оглед изхода на спора, в размер на 100 (сто) лева.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XV касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20021024 от 14.03.2022 г., постановено по НАХД № 3122 / 2021 г., 15 – ти състав по описа на СРС.

ОСЪЖДА „Ню П. Консулт“ Е., ЕИК[ЕИК], с адрес на управление: [населено място], ж. к. И., [улица], ет. 1, представлявано от М. Р. да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.